

Sygn. akt VU 5318/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 04 czerwca 2014r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu A. S. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Sygn. akt V U 5318/14

UZASADNIENIE

A. S. wystąpił w dniu 20 maja 2014 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT. z wnioskiem o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, przewidzianej dla pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze lub w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z dnia 4 czerwca 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury podnosząc, iż nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Do pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 10 listopada 1975 roku do 31 stycznia 1992 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) w P.na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony z uwagi na brak dokumentów potwierdzających, że pracę tę wykonywał.

W odwołaniu wniesionym od powyższej decyzji w dniu 25 czerwca 2014 roku wnioskodawca wniósł o jej zmianę i ustalenie, iż w spornym okresie pracował jako kierowca samochodów ciężarowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

W toku postępowania strony podtrzymały stanowiska zajęte w sprawie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił, co następuje:

A. S. urodzony dnia (...), legitymuje się na dzień

1 stycznia 1999 r. okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze **26 lat i 2 miesiące i 26 dni**.

Wnioskodawca był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa (dowód: wniosek o emeryturę z dnia 20 maja 2014 roku k.1-5 w tym wniosek osoby zainteresowanej o przekazanie środków zgromadzonych w OFE pkt II pakt 1 wniosku w aktach rentowych).

Wnioskodawca od dnia 5 listopada 2006 roku jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przyznanej obecnie do dnia 31 stycznia 2017 roku (dowód: decyzja ZUS z dnia 15 grudnia 2006 roku k. 115 decyzja z dnia 5 lutego 2014 roku k.225.11.2006 r. k. 135 akt ZUS).

Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynosi **1 rok , 2 miesiące i 26 dni** i jest to okres zatrudnienia od 1 sierpnia 1972 roku do dnia 26 października 1973 roku w (...) w P. na stanowisku spawacz (okoliczności bezsporne, odpowiedź organu rentowego na odwołanie z dnia 15 lipca 2014 roku decyzja z dnia 4 czerwca 2014 roku k.16, karta przebiegu zatrudnienia k.17 akt ZUS).

Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia: od 10 listopada 1975 roku do 31 stycznia 1992 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) w P. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (okoliczności niesporne).

W okresie **od dnia 10 listopada 1975 roku do dnia 31 stycznia 1992 roku** A. S. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) w P. (dowód: zaświadczenie z dnia 25 lutego 2003 roku k.19, umowa o prace (kserokopia) k.21-23, angaże k.2,7, 9, 11, 15, 47,61, 63, zakres obowiązków i uprawnień wnioskodawcy z dnia 1 marca 1886 roku k.57, -58, zaświadczenie k.73, karty przebiegu zatrudnienia k.75-80, karty wynagrodzeń k.82-98, legitymacja ubezpieczeniowa k.102 akt ZUS)

W dniu 31 stycznia 1992 roku zostało mu wydane świadectwo pracy, w którym wskazano, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia zajmował stanowisko kierowca (dowód: świadectwo pracy k. 13 w aktach ZUS).

Wnioskodawcy nie zostało wystawione świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawca, będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) w P.wykonując swoje obowiązki pracownicze jako kierowca, jeździł samochodem ciężarowym typu: S (...), J., (...) A. S. pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, innych prac w tym okresie nie wykonywał, do innych prac nie był kierowany.

Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) (...) w (...) zajmowało budownictwem tj. rozwożeniem materiałów budowlanych oraz pracami hydraulicznymi związanymi np. z budową kanalizacji sanitarnej, kanalizacji burzowej i budową wodociągów. Materiały budowlane były sprowadzane i przewożone z terenu całego kraju. W spornym okresie w/w Przedsiębiorstwo posiadało tylko samochody ciężarowe, dźwigi oraz inny sprzęt ciężki. Samochodów osobowych nie było (dowód: zeznania świadków Z. F. od minuty 05.06 do minuty 06.34, R. N. od minuty 06.34 do minuty 07.59, zeznania wnioskodawcy A. S. od minuty 08.48 do minuty 09.09 – nagrania protokołu rozprawy z dnia 15 października 2014 roku k15 akt).

W Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) w P. Z. F. pracował razem z wnioskodawcą w latach 1975 roku do 1992 roku, równocześnie zostali przyjęci do pracy na stanowiska kierowców. Świadek dobrze zapamiętał wnioskodawcę z tego okresu jak i rodzaj oraz wymiar wykonywanej przez wnioskodawcę pracy (dowód: zeznania świadka Z. F. od minuty 05.06 do minuty 06.34).

R. N. pracował w ww. przedsiębiorstwie w latach 1979-1990, jako kierowca samochodu ciężarowego. Świadek dobrze zapamiętał wnioskodawcę z tego okresu jak i rodzaj oraz wymiar wykonywanej przez wnioskodawcę pracy (dowód: zeznania świadka R. N. od minuty 06.34 do minuty 07.59,)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje:

odwołanie jest uzasadnione, co skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Od dnia 1 stycznia 2013 roku przepis art.184 ust. 2 został natomiast zmieniony i od tej daty dla nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym nie jest już wymagane uprzednie rozwiązanie stosunku pracy.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawczyni należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i **60 lat dla mężczyzn,**
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym **co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.**

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich

mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi w odwołaniu przez wnioskodawcę, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu (nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, tj. 25 lat, a w dniu (...) r. ukończył 60 lat).

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie od 10 listopada 1975 roku do 31 stycznia 1992 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) w P. był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, albowiem z dokumentów osobowych skarżącego z przedmiotowego przedsiębiorstwa w postaci przede wszystkim, umów o pracę, angaży, kart obiegowych, kart wynagrodzeń i świadectwa pracy potwierdzających zatrudnienie w spornych okresach wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach kierowcy.

W tym miejscu należy jednak wskazać, iż okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/w dokumentach polegające na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony.

Odnosząc się do zasadności odmowy zaliczenia przez ZUS okresu zatrudnienia w w/w Przedsiębiorstwie do pracy w szczególnych warunkach stwierdzić należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku sprawy (w postaci zeznań świadków i wnioskodawcy) potwierdza, iż praca świadczona przez A. S. w spornym okresie, odpowiadała definicji zawartej w **wykazie A, Dział VIII, pkt 2 – prace w transporcie i łączności - prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony**, stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Jak ustalił Sąd Okręgowy prace jakie wykonywał wnioskodawca w w/w Przedsiębiorstwie w spornym okresie, faktycznie polegały na prowadzeniu samochodu ciężarowego. Wnioskodawca jeżdżąc samochodem ciężarowym marki S.(...) i J. z przyczepami bądź naczepami, rozwoził materiały budowlane z terenu całego kraju. Wnioskodawca wykonywał tą pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do innych prac wnioskodawca nie był w tym czasie kierowany.

Okoliczności powyższe znajdują potwierdzenie w treści zgodnych, jasnych i logicznych zeznań świadków Z. F. oraz R. N.. Świadek Z. F. pracował razem z wnioskodawcą w ww. przedsiębiorstwie w tym samym okresie tj. w latach 1975-1992, w tym samym dniu zostali przyjęci do pracy i obaj na stanowiska kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Również świadek R. N. w latach 1979-1990 był zatrudniony w przedmiotowym przedsiębiorstwie na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych. Tym samym świadkowie Ci, jako współpracownicy wnioskodawcy posiadają pełną i rzetelną wiedzę dotyczącą charakteru pracy oraz zakresu

obowiązków A. S. w spornym okresie. Z zeznaniami w/w świadków korespondują jasne i przekonywujące zeznania wnioskodawcy, który zeznał, iż przez cały okres zatrudnienia w w/w Przedsiębiorstwie pracował wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego marki, S. (...)(...) i J..

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca udowodnił, iż w okresie od 10 listopada 1975 roku do 31 stycznia 1992 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...)(...) zajmował stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, tj. że wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Już zaliczenie tylko tego okresu powoduje, iż A. S. posiada łącznie znacznie ponad 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, spełniając jednocześnie pozostałe warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury.

Dlatego też, Sąd Okręgowy uznając wniesione odwołanie od decyzji z dnia 20 maja 2014 roku za zasadne, zmienił ww. decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia emerytalnego, poczynając od dnia (...) roku (art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).